

Ecoul

Maresalmusca

Te aștept acolo unde ecoul se lovește de timp
spărgând cuvântul într-o ploaie de frunze
suspînând după scoarța umedă a limbii
ce le-au născut dintr-un foșnet tăcut al inimii.
Era doar un joc, ne călcam în picioare
unul pe celălalt, rîzînd cînd simțeam
cum ne afundăm prin piele-n pămînt.
Era doar un joc, pînă cînd ai țipat
tăindu-te-n talpă de ciotul aripei
ce-mi plesni dinspre umăr.
Ai plîns cînd piciorul
murdar de pămînt și de sânge
începu să înmugurească, iar frunze creșteau
înspre os, înspre carne, pînă cînd
au acoperit inima foșnind.
Mă faci să mă simt că la șaisprezece ani,
ai murmurat, ca o pădure speriată
de cuiburi goale de păsări,
stîrnind un ecou împrăștiat spre acolo.